

[Steenholdt]

dre regeringen til at tage disse forhold i betragtning, når de konkrete, energibesparende foranstaltninger skal træffes i Grønland. Jeg vil således i morgen lægge min stemme i vægtskålen til fordel for regeringens forslag uden at tænke på, om min stemme derved bliver den afgørende eller ej. Jeg vil stemme for forslagene, fordi jeg synes, at de er rigtige i den nuværende økonomiske situation.

Til dem, som måtte have forstået hjemmestyrets indførelse i Grønland på den måde, at vi grønlandske medlemmer af folketinget ikke burde blande os i de danske anliggender, vil jeg sige, at hjemmestyret skal udvikles inden for rigsheden. Grønland og Danmark hører sammen nu som før. Vi har fortsat fælles skæbne, og sådan skal vi gerne forrette.

Erlendsson (FP):

Hr. Steenholdts tale fortjener en øjeblikkelig kommentar. Bortset fra at man naturligvis må beundre en mand, der tager et mandfolkestandpunkt, må man også have lov til at vurdere, på hvilken baggrund det tages. Og der kan være grund til at se lidt nærmere på den majoritet, som nu kommer til at stå bag de lovforslag, som skal vedtages i morgen eller i overmorgen.

S og V har jo tilsammen kun 88 af de 179 mandater her i tinget. Hertil kommer så et mandat fra erhvervspartiet. Navnet erhvervspartiet lyder jo stærkt i denne forbindelse. Det ville være lykkeligt, hvis erhvervene stod bag regeringen, men det kan næppe udledes af partiets navn.

Kigger man så nærmere på partierne S og V, finder man to repræsentanter for en landsdel, som disse love ikke skal have gyldighed for. Men de vanskeligheder, dansk produktion og erhvervsliv nu har fået lagt oven i den allerede eksisterende afgifts- og restriktionselendighed, og den fattiggørelse af det danske samfund som helhed, der bliver følgen af sankthansforliget, kunne ikke være gennemført uden medvirken af repræsentanterne for de områder af riget, som de nye afgifts- og skattelove ikke skal gælde for.

I de love, der nu skal vedtages, behøver man ikke som i visse andre love at tilføje en sidste paragraf, der lyder: »Denne lov gælder ikke for Færøerne.« Og i fremtiden: »Denne lov gælder ikke for Grønland.« Der

skal nemlig for disse landsdeles vedkommende aldrig ydes, kun nydes. De vil fortsat automatisk modtage store årlige tilskud fra den danske statskasse, så hjemmestyremyndighederne kan nøjes med at udskrive behageligt meget mindre i skatter og afgifter, fordi solidariteten inden for riget kun gælder den ene vej. Færinger og grønlændere afleverer ikke én krone til den danske statskasse. De nyder alle goder som danske statsborgere og kan derudover ekstra sikre sig de øjeblikkelige magthaveres velvilje, i dette tilfælde SV-regeringens, ved at give støtte til yderligere fattiggørelse af borgerne i hovedlandet. Men bevares, det er deres ret. Spørgsmålet er blot, om der er rimelighed i, at de i sådanne situationer bruger den forfatningsmæssige mulighed, grundloven har givet repræsentanterne for disse landsdele.

Med hensyn til hr. Steenholdts stilling vil jeg gerne sige, at når hr. Steenholdt taler her fra talerstolen, taler han nok som dansk statsborger og som bosat på Sjælland, går jeg ud fra, men også som talsmand for sine fæller oppe i det område, hvor han er valgt. Det er naturligvis meget smukt at tage så stærke beslutninger ud fra en samvittighedsfuld overvejelse af det danske riges økonomiske situation, at man føler, at det er nødvendigt at pålægge en enkelt gruppe, det vil sige den største gruppe, disse meget store ekstra byrder.

Hr. Steenholdt kunne have undgået at tage stilling i dag, for det ville ikke have forrykket flertallet; hans landsmand hr. Lars Emil Johansen er jo taget hjem. Derfor er det altså beundringsværdigt, kan man på sin vis sige, at han dog vil støtte regeringen. Men hvilken pris må regeringen betale gang på gang for at få støtte fra de dele af riget, som der her er tale om?

Fra 1960 til 1964 støttede den daværende regering sig på et enkelt grønlandsk mandat. Fra 1971 til 1973 gjorde man det samme igen, og hvor skal man søge forklaringen på den politik, det standpunkt, som statsministeren gik så kraftigt ind for ved Grønlandsdebatten her i efteråret, at hvis Grønland skulle have særrettigheder til den grønlandske undergrund, så var der ikke noget at raffle om? Jeg ser i Jyllands-Posten for torsdag den 28. juni lederartiklen med overskriften »Om at lægge hals til«, og her står, hvordan disse særlige rettigheder til den grønlandske un-